

IL PENTATEUCO

VOLGARIZZATO E COMMENTATO

DA

SAMUEL DAVID LUZZATTO

PADOVA
1874

28b
PARASHAT KEDOSHIM

Torah.it

Testo digitalizzato da www.torah.it nel 2010
Tutti i diritti sulla digitalizzazione riservati

Testo sacro.
Stampare solo per conservarlo.

Eliminare esclusivamente in ghenizà

הַתּוֹעֵבֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ לְפָנֶיכֶם וְלֹא תִטְמְאוּ
בָהֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: פ פ פ

יט

ל (א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר:
(ב) דַּבֵּר אֶל-כָּל-עַדְת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
אֲלֵהֶם קְדָשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה
אֱלֹהֵיכֶם: (ג) אִישׁ אִמּוֹ וְאָבִיו תִּירָאוּ וְאֶת-
שִׁבְתֵּי תִשְׁמְרוּ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (ד) אֶל-
תִּפְנּוּ אֶל-הָאֱלִילִים וְאֵלֵהֶי מִסִּכָּה לֹא תַעֲשׂוּ
לָכֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (ה) וְכִי תִזְבְּחוּ זֶבַח

LEVITICO XVIII-XIX

statuti che furono praticati prima di voi, onde non divenire impuri. Sono io il Signore, Iddio vostro [che ve l'impongo].

XIX

(1) Ed il Signore parlò a Mosè, con dire: (2) Parla a tutta la congrega dei figli d'Israel, e di loro: Santi dovete essere, poichè santo son io, il Signore, Iddio vostro. (3) Rispetterete ciascheduno suo padre e sua madre, ed osserverete i miei Sabbati. Sono io, il Signore, Iddio vostro. (4) Non vi rivolgete agli idoli, e dèi di getto non vi farete. Son io, il Signore, Iddio vostro. (5) E quando farete un sacrificio di contentezza al

עֲלֵיהֶם וְתִקַּא הָאָרֶץ אֶת-יִשְׁבֵּיהֶּ: מִסְטֵר (כ) וְשִׁמְרֹתֵם אֹתָם אֶת-חֻקֹּתַי וְאֶת-מִשְׁפָּטַי וְלֹא תַעֲשׂוּ מִכָּל הַתּוֹעֵבֹת הָאֵלֶּה הַאֲזוּרָה וְהַגֵּר הַגֵּר בְּתוֹכְכֶם: (כ) כִּי אֶת-כָּל-הַתּוֹעֵבֹת הָאֵלֶּה עֲשׂוּ אַנְשֵׁי-הָאָרֶץ אֲשֶׁר לְפָנֶיכֶם וְתִטְמְאוּ הָאָרֶץ: (כ) וְלֹא-תִקְיֹא הָאָרֶץ אֶתְכֶם בְּטִמְאַתְכֶם אֹתָהּ כְּאֲשֶׁר קָאָה אֶת-הַגּוֹי אֲשֶׁר לְפָנֶיכֶם: (כ) כִּי כָל-אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִכָּל הַתּוֹעֵבֹת הָאֵלֶּה וְנִבְרָתוֹ הַנִּפְשׁוֹת הָעֹשֶׂת מִקְרֵב עַמָּם: (ב) וְשִׁמְרֹתֵם אֶת-מִשְׁמְרֹתַי לְבִלְתִּי עֲשׂוֹת מַחֲקוֹת

LEVITICO XVIII

chiesi conto dei suoi misfatti, ed il paese vomitò i suoi abitanti. (26) Osservate quindi voi i miei statuti e le mie leggi, e non fate alcuna di tutte queste abominazioni; nè l'indigeno, nè il forestiero dimorante tra di voi. (27) Perocchè tutte queste abominazioni praticarono coloro che abitarono quella terra prima di voi, e la terra ne divenne impura. (28) Non fate dunque che quella terra vi vomiti, contaminandola voi, come vomitò [cioè sta per vomitare] la gente ch'era innanzi a voi. (29) Poichè chiunque commetterà alcuna di tutte queste abominazioni.... le persone che ciò avranno fatto andranno estinte di mezzo al loro popolo. (30) Serbatemi quindi ubbidienza, in guisa di non praticare alcuno degli abbominevoli

קְצִירְךָ לֹא תִלְקֹט: (י) וּבְרִמְךָ לֹא תַעֲוִל
 וּפְרֹט בְרִמְךָ לֹא תִלְקֹט לַעֲנִי וְלַגֵּר תֵּעֲזֹב
 אַתָּם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (יא) לֹא תִגְנְבוּ וְלֹא-
 תִבְחֲשׂוּ וְלֹא-תִשְׁקְרוּ אִישׁ בְּעֵמִיתוֹ: (יב) וְלֹא-
 תִשָּׁבְעוּ בִשְׁמִי לִשְׁקֹר וְחָלַלְתָּ אֶת-שֵׁם אֱלֹהֶיךָ
 אֲנִי יְהוָה: (יג) לֹא-תַעֲשֶׂק אֶת-רֵעֶךָ וְלֹא תִגְזֹל
 לֹא-תִלְוֶן פְּעֻלַת שָׂבִיר אֶתְךָ עַד-בְּקָר: (יד) לֹא-
 תִקַּל חֵרֶשׁ וּלְפָנַי עֹזֵר לֹא תִהְיֶן מִכִּשְׁל
 וַיִּרְאֵת מֵאֲלֹהֶיךָ אֲנִי יְהוָה: שני (המישי במחובר)

LEVITICO XIX

le spiche cadute nel mietere. (10) Nè raspollerai la tua vigna; nè raccoglierai (da terra) i grani caduti; (ma) li lascerai pel povero e pel forestiere. Sono io, il Signore, Iddio vostro. (11) Non rubate; e non negate e non mentite l'uno a danno dell'altro. (12) E non giurate nel mio nome, pel falso; locchè facendo, profaneresti il nome del tuo Dio. Sono io il Signore. (13) Non defraudare il tuo prossimo, e non gli rapire (il suo); la mercede del giornaliero non rimanga presso di te sino alla dimane. (14) Non maledire un sordo, e davanti ad un cieco non porre intoppo; ma temi del tuo Iddio. Son io, il Signore.

שנים עלי על בן ינאתי לקראתך (משלי ז' י"ד). (יג) תעשק: העושק אינו נושא קיד זולתו, אבל מעבד לעמו מה שקייב לו (רכ"ה), ולעבד גזרת המלך כ"ל כי עשק עשק כגור עשק עשק. (יד) לא תקלל חרש וגו': אזכרה למקום המעשה

שְׁלֵמִים לַיהוָה לְרִצְוֹנְכֶם תִּזְבַּחְתֶּם: (ו) בַּיּוֹם
 זִבְחֵכֶם יֹאכַל וּמִמַּחֲרַת וְהַנּוֹתָר עַד-יוֹם
 הַשְּׁלִישִׁי בְּאֵשׁ יִשְׂרָף: (ז) וְאִם הָאֵכָל יֹאכַל
 בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי פְּגוּל הוּא לֹא יִרְצָה: (ח) וְאֹכְלֹי
 עֹוֹנוֹ יִשָּׂא כִּי אֶת־קֹדֶשׁ יְהוָה חָלַל וְנִבְרַתָּה
 הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מֵעַמִּיָּה: (ט) וּבְקִצְרוֹכֶם אֶת־קְצִיר
 אֲרִצְכֶם לֹא תִבְלֶה פֶּאת שַׂדֶּךָ לְקִצֹר וְלִקְט

LEVITICO XIX

Signoré, lo farete in guisa che vi venga accettato. (6) Nel giorno, in cui farete il vostro sacrificio, potrà esso esser mangiato, ed anche nella dimane; ma ciò che ne avanza sino al terzo giorno, dovrà abbruciarsi. (7) E se verrà mangiato nel giorno terzo, esso diventa cosa abborrita, non sarà gradito. (8) E chi ne mangiò [nel giorno terzo] incorre in peccato, poichè ha profanato una cosa sacra al Signore; e quell'individuo andrà estinto di mezzo al suo popolo [Chi faceva un sacrificio mangiabile, era tenuto a consumarlo in breve tempo, onde dovesse farne parte cogli amici e coi poveri]. (9) E quando mietere la raccolta della vostra terra, non devi finir di mietere l'estremità del tuo campo, nè raccogliere (da terra)

(ט) לא תבלה פאת שדך: הזכיר כאן אישור אכילת הזבח אחר המזבח, וסוף לו פאת הקציר, כי אונס לכך נזה שיהיה אכילת הזבח ביום אחד או בשנים, כדי שינטרף לקראת לזבחו אנשים אחרים שיאכלו עמו, שאם היה מותר לזולת גזר הזבח ולשמור ימים וקדשים, יאכלו הוא לבדו ואנשי ביתו, ועכשו שנאסרה אכילתו אחר המזבח, הנה הוא מוכרח להאכיל עמו לזולתו, זה מציא למועשה זקקה והסד, דומה להנחת הפאה בגדה. וכן יונאנו אבל הזבחים קריאת אנשים לאכול, כוון כי הבין ה' זבח הקדוש קראיו (לכנס א' ז'), וקראת לשי זבחה (שמואל א' ט"ז ג'), וזכתי

(טו) לֹא־תַעֲשׂוּ עֹול בַּמִּשְׁפָּט לֹא־תִשָּׂא פְּנֵי־דָל
 וְלֹא תִהְדָּר פְּנֵי גָדוֹל בַּצֶּדֶק תִּשְׁפֹּט עַמִּיתְךָ;
 (טז) לֹא־תִלְךָ רֵבִיל בְּעַמֶּיךָ לֹא תַעֲמֹד עַל־
 דָּם רֵעֶךָ אֲנִי יְהוָה: (יז) לֹא־תִשְׁנֵא אֶת־אַחֶיךָ
 בְּלִבְּךָ הוֹכַח תוֹכִיחַ אֶת־עַמִּיתְךָ וְלֹא־תִשָּׂא
 עֲלֵיו חֲטָא: (יח) לֹא־תִקַּם וְלֹא־תִטַּר אֶת־בְּנֵי

LEVITICO XIX

(15) Non fate ingiustizia nella giudicatura; non usare riguardi al povero, e non portare rispetto al grande [al potente]; giudica il tuo prossimo con giustizia. (16) Non fare il rapportatore [il commettimale] fra la tua gente; nè rimanerti spettatore [inerte] nel pericolo della vita del tuo prossimo. Sono io, il Signore. (17) Non odiare il tuo fratello nel tuo cuore; riprendi (bensì) il tuo prossimo, e (così) non incorrerai in peccato a cagione di lui. (18) Non vendicarti, e non serbar odio contro i figli del tuo popolo; ma ama pel tuo prossimo quel

לא יראני אדם. (יז) ולא חטא עליו חטא: אם תנאחי בלי שחויאחי תשא עליו חטא, אבל אם תוכיחו ולא יקבל תוכחה, נראה שאין עליך חטא אם תנאחי. ורכ"ה כתב דברי הכל זענין שנאח הלל, גם לא הנין דעת רז"ל ומכונתם בתורה כהניס וקשב שדרשו ולא תשא ענין נשיאת קול, והם לא לכך נכתבו, רק אמרו שאל תלביץ פניו דברים יהיה עליך חטא, ואם כדבריו היה להם לומר יכול אתה מוכיחו בקול רם ת"ל ולא תשא, אך באומרם יכול אתה מוכיחו ובני משנתות ת"ל ולא תשא עליו חטא, הדבר צדור שכוונתם שלא תהיה תוכחתך בלי חמלה ותנינה, באופן שיהיה עליך חטא. (יח) לא חטור: לפי הפשט הכתיבה היא נקמה לאחר זמן, כמו וכותר הוא לאויביו (נחום א' ב') (רכ"ה). ואהבת לרעהו כמון: כל אשר עברות ענין אדם לתבירו הם כמעצות מולד עמון, מן הן הנקמה שהיא נראית כמשפט נדק, לפיכך אמר זה ואהבת לרעהו כמון, כמו שאתה לא תחפוץ שאחרים ינקמו מורך, כן לא תחך

עִמָּךָ וְאַהֲבַת לְרֵעֶךָ כַּמֹּד אֲנִי יְהוָה: (יט) אֶת־
 חֶקְתֵּי תִשְׁמְרוּ בְּהַמַּתֶּךָ לֹא־תִרְבִּיעַ כְּלָאִים
 שָׂדֶךָ לֹא־תִזְרַע כְּלָאִים וּבְגָד כְּלָאִים שַׁעֲטָנִי;
 לֹא יַעֲלֶה עֲלֶיךָ: (כ) וְאִישׁ כִּי־יִשְׁכַּב אֶת־אִשְׁהוֹ
 שִׁבְתֵּי־זָרַע וְהוּא שִׁפְחָה נִחְרַפֶּת לְאִישׁ

LEVITICO XIX

che ami per te. Sono io il Signore. (19) I miei statuti osserverete; il tuo bestiame non farai accoppiare tra specie diverse, il tuo campo non seminerai di varie specie commiste, nè porterai addosso una veste tessuta di materie differenti, (cioè) Sciaatnèz [di lino e lana]. (20) Se un uomo giaccia carnalmente con una donna che sia schiava d'un uomo, e da lui

נקמה מורך, אף על פי שזנין היתה נקמתך, וכן בכל ענין תאסר לרעהו מה שתאסר לעמך. ורמז"וין פירש תאסר את רעהו בכל דרכי האסרה שאתה אוסר את עמך, והשווי יהיה באיכות האסרה ולא בכמותה, במקום שאין התנגדות בין שני הדברים הנאסרים-הם אמנם קרוב לנודת סדום (שלי עלי ושליך עליך), כי אך איטיב לתבירי בלי שיצאני הפסד או טורח קל או כבד? כי בהכרח יש תמיד התנגדות בין הנאסר להנאח זולתו, ואי אפשר לי לתת פרוטה לתבירי בלי שתפסר הפרוטה שהיא מוכיחי. (יט) שעמנו: לדעת Jablonskius et Forsterus מלת שעטנו היא מוכרת ועיקרה Scionnes וענינה נגד לומר ופשתים מהרבה גוונים — כל מיני כלאים היו חקי ע"י אל הקדמונים. (כ) בקרת תרויה: כפירוש רמ"ן הפקר, כלומר אין לה דין כשואה מואחר שלא חופשה, ותהיה נחשבת כהפקר לענין שלא יונתו ככואבים. ולדעתי ולדעת רמ"ב ישראלית היא ולא כנענית, ולדעת רז"ל אף הכנענית אם נשתחררה, קדושה קדושין ככל בת ישראל. ועם המזנה שלא ישוב האדון להשתמש בה כשפחה, וגם לנשכר, אלא או ישחררה ויקנה כמשפט הבנות, או תהיה הפקר לו ולאחרים בזה. והנה גם האשם הזה הוא שגגה ignorantia juris, כמו למעלה סימן ה', כי השוכר עושה חושב שהוא הפקר ממש, והרי היא מותרת לכל אדם, ואין הדבר כן, אך ורק תהיה בדועבד, לענין שלא ימותו, אך לא בקרת היא שיבא עליה מן שרונה כדכתיב

והפרה לא נפדתה או הפשה לא נתן-לה בקרת תהיה לא יומתו כִּי-לא הפשה: (כא) והביא את-אִשְׁמוֹ ליהוה אל-פֶתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֵיל אֲשֶׁם: (כב) וכפר עליו הכהן באֵיל האֲשֶׁם לִפְנֵי יְהוָה על-חַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא וְנִסְלַח לוֹ מִחַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא: פ שליש (כג) וכי-תבאו אל-הָאָרֶץ ונטעתם כל-עֵץ מֵאֵל וְעַרְלַתְם עַרְלַתוֹ אֶת-פְּרִיֹו שְׁלֹשׁ שָׁנִים

LEVITICO XIX

tenuta quasi moglie, la quale però non sia stata riscattata, nè abbia ottenuta la libertà; sarà (considerata come) non vincolata (in matrimonio), (e quindi) non saranno fatti morire, poichè non fu fatta libera [vale a dire: una non dev'essere insieme moglie e schiava; e sino a tanto ch' il padrone non la rende libera, non ha diritto ch'ella ed il suo drudo siano puniti quali adulteri]. (21) Egli recherà il suo sacrificio di pentimento al Signore, all'ingresso del padiglione di congregazione, un montone (cioè) in sacrificio di pentimento. (22) Ed il sacerdote propizierà per lui innanzi al Signore, col montone di sacrificio di pentimento, del peccato che commise, e gli verrà perdonato il peccato da lui commesso. (23) Quando sarete entrati nella terra [promessa], e vi avrete piantato qualsiasi albero fruttifero, dovete precludervene il primo prodotto; per tre anni esso sarà per voi (quasi) pre-

(כג) יהיה לכם ערלים: יסיה חזר למלת פרו ופרי שם כולל ויכול אצלו התאר בל' רבים, ע"ד ועמי תלואים, וכן כאן יהיה פרו מרות ערלים. ע' מורה חלק ג' פרק ל"ז.

יהיה לכם ערלים לא יאכל: (כד) ובשנה הרביעת יהיה כל-פריו קדש הלולים ליהוה: (כה) ובשנה החמישית תאכלו את-פריו להוסיף לכם תבואתו אני יהוה אלהיכם: (כו) לא תאכלו על-הדם לא תנחשו ולא תעוננו: (כז) לא תקפו פאת ראשכם ולא

LEVITICO XIX

cluso, non deve mangiarsi. (24) E nel quart' anno tutt' il suo prodotto sarà sacro, in omaggio al Signore. [Mangiavansi nella città santa i frutti stessi, o altri commestibili di egual valore]. (25) Nel quint'anno poi ne mangerete [senz'alcuna restrizione] il prodotto, e ciò facendo, ne avrete abbondante raccolto. Sono io, il signore, Iddio vostro. (26) Non dovete mangiare col sangue [cioè carne d'animale non bene dissanguato. Secondo altri: intorno al sangue; espressione allusiva alla pratica superstiziosa di scannare alcuni animali sopra una fossa, credendo di attirarvi le ombre dei morti; v. Odissea, libro XI]; nè seguire (superstiziosi) presagj ed augurj. (27) Non taglierete in circolo l'estremità (dei capelli) del vostro capo, e non

(כד) כל מוקס שחזב כי אכי ה' אלהיכם השם מחובר למלת אחי, וכל מוקס שאין חזבו כי השם מחובר למלת אלהיכם, וע' כירוש' על אככי ה' אלהיך. (כו) לא תאכלו על הדם: היו שופכים הדם בגומא והיו אוכלין שם את זבחיכם לכבוד השדים וכשמות השמים, שלמי דעתם היו נאים לשמות הדם, ונשכר זה היו נאים אלהים בקלס ומגידים להם העמידות (רמ"ב). (כז) ולא תשורית את פאת זקנך: השחתת הפאה נזכרה אצל שרע לכפש מות, וכן זכיהים (למטה כ"א ה') ופאת זקנס לא יגלחו ונבשרם לא ישרטו שרעת, ועיין הרא"ש ע"ש. והנה לפי הפשט כל ישראל אסורים להשחית זקנס ופני אצלות על מות ולכהנים נאמר אפילו הגלות, גם כן על מות

תִּשְׁחִית אֶת פְּאֵת זְקֹנְךָ: (כח) וְיִשְׂרַט לְזַנְפֵּשׁ
 לֹא תִתְּנוּ בְּבִשְׂרֹכֶם וּכְתַבַת קַעֲקֵעַ לֹא תִתְּנוּ
 בְּכֶם אֲנִי יְהוָה: (כט) אֶל־תְּחַלֵּל אֶת־בִּתְּךָ
 לְהַזְנוֹתָהּ וּלְאִתְּנָהּ הָאָרֶץ וּמִלֵּאָהּ הָאָרֶץ
 זְמָה: (ל) אֶת־שִׁבְתֵּי תִשְׁמְרוּ וּמִקִּדְשֵׁי תִירָאוּ
 אֲנִי יְהוָה: (לא) אֶל־תִּפְּנוּ אֶל־הָאֵבֶת וְאֶל־
 הַיְדֻעָנִים אֶל־תִּבְקְשׁוּ לְטַמְּאָהּ בָּהֶם אֲנִי
 יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (לב) מִפְּנֵי שִׁיבָה תִקּוּם וְהִדְרַתָּ

LEVITICO XIX

distruggerai l'estremità della tua barba. (28) E non vi farete nel corpo alcuna incisione per un morto; nè farete in voi scrittura intagliata. Sono io, il Signore. (29) Non profanare tua figlia, col prostituirla; locchè facendo, il paese si darebbe alla fornicazione, e si empirebbe di turpitudini. (30) Osserverete i miei Sabbati, e rispetterete il mio tempio. Sono io, il Signore. (31) Non vi rivolgete agli Ovòt [demonj, o ombre di morti, che i ventriloqui facevan credere di far parlare] ed agl' Iddeonim [?]; non cercate di contaminarvi con essi. Sono io, il Signore, Iddio vostro. (32) Davanti alla canizie ti alzerai,

(כח) קַעֲקֵעַ: קרוי לשרש תקע וקע. (כט) אֶל תְּחַלֵּל אֶת בִּתְּךָ לְהַזְנוֹתָהּ: אחר שזכיר על כחשת קעקע שהוא סימן שבנד לעבודה זרה, אחר שלא יקדש כמו לע"ז לסוכות ולבנות ע"ז ולפי שאומן הנשים היו נקראות קדשות לשון קדושה, הזכיר בה לשון חליל, ואל תחלל; להודיע כי זעשה כזה איכנו קדושה אלא חלול. ויו לא יזקק על ראש"ע שפירש שאחר שזכר השריטה הזכיר שאל השרוט הנעדרה בשורה, כי זה יצא אותה לגלות בשרה, וקול צאשה ערוה וקל וחומר לשריטה.

פָּנֵי זְקֵן וְיִרְאֵת מֵאֲלֵהֶיךָ אֲנִי יְהוָה: ס
 רביעי (ששי) (לג) וּכְיִגְוֹר אֶתְךָ גַר בְּאַרְצְכֶם
 לֹא תוֹנֶנּוּ אֹתוֹ: (לד) כְּאֶזְרָח מִכֶּם יְהִיָּה לְכֶם
 הַגֵּר יְהִי גַר אֲתֹכֶם וְאַהֲבַת לוֹ כְּמוֹךָ כִּי־גֵרִים
 הֵייתֶם בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:
 (לה) לֹא־תַעֲשׂוּ עוֹל בְּמִשְׁפַּט בְּמִדָּה בְּמִשְׁקַל

LEVITICO XIX

e rispetterai la faccia del vecchio, e temerai del tuo Dio. Sono io, il Signore. (33) E quando un forestiero faccia dimora con voi nel vostro paese, non dovete fargli sopruso. (34) Il forestiere dimorante con voi dev'essere per voi uguale ad un vostro indigeno, ed amerai per lui quel che ami per te; poichè (anche voi) siete stati forestieri nella terra d'Egitto. Sono io, il Signore, Iddio vostro. (35) Non fate iniquità nelle cose di giustizia: nella misura d'estensione, nel peso, e nella mi-

(לד) וְאַהֲבַת לוֹ כְּמוֹךָ: הגויס הקדמונים לא היו אוהבים רק את בני עמם, ולא היתה הוכחת הנכרים כחשפת צעיוניהם, לסיכך אומר כאן ואהבת לו כמוך, התנהג עמו כמו שתחפון שינהגו אחרים עיך אם היית גר, והוא על דרך מה שכתבתי ליועלה (פסוק י"ח) על ואהבת לרעך כמוך. (לה) מִדָּה וּמִשׁוּרָה: מדה היא מלת האורך, והמשורה היא כלי המחזיק, כגון האיסה והסאה (רכ"ה). שרש מדה מתחלתו מורה שמתה דבר על דבר, כמו ויתמודד על הולד (וולכים א' י"ז כ"א), וזוה נקראת בשם זה מדידת האורך בהעברת הקבל או האויס על הגוף הנמדד; ואח"כ הוא אל ל' מדידה גם על המדידה בכלי מחזיק, כגון וימדו בעומר, וי מדה בשעלו מים. ורכ"הו חפש על רש"י, ולא ידע כי רש"י גם הוא הזכיר מדה חלק והיבש, וכן הוא בכ"י ובדפוסיו ויבליאם ואומשטרדם, ואם נמזיעא ס"א ב' כתב רש"י ומשורף מדה חלק הוא, גם פירש כך לפרש הנרייתא, וכאן פירש אמתת הוראת המלה במשורף.

(א) וְאֲנִי אֶתֶן אֶת־פְּנֵי בְּאִישׁ הַהוּא וְהִכַּרְתִּי אֹתוֹ מִקֶּרֶב עַמּוֹ כִּי מִזְרְעוֹ נָתַן לַמֶּלֶךְ לַמֶּעַן שָׂמָא אֶת־מִקְדָּשִׁי וּלְחַלֵּל אֶת־שֵׁם קִדְשִׁי: (ב) וְאִם הֶעֱלַם יַעֲלִימוֹ עִם הָאָרֶץ אֶת־עֵינֵיהֶם מִן־הָאִישׁ הַהוּא בְּתֹתוֹ מִזְרְעוֹ לַמֶּלֶךְ לְבִלְתִּי הַמִּית אֹתוֹ: (ג) וּשְׂמַתִּי אֲנִי אֶת־פְּנֵי בְּאִישׁ הַהוּא וּבְמִשְׁפַּחְתּוֹ וְהִכַּרְתִּי אֹתוֹ וְאֵת כָּל־הַזָּנִים אַחֲרָיו לְזָנוֹת אַחֲרֵי הַמֶּלֶךְ מִקֶּרֶב עַמָּם: (ד) וְהִנָּפֵשׁ אֲשֶׁר תִּפְנֶה אֶל־הָאֵבֶת וְאֶל־

LEVITICO XX

(3) Ed io mi volgerò contro quell'individuo, e lo farò andare estinto di mezzo al suo popolo [v. Genesi XVII. 14]; poichè della sua prole ha dato al Mòlech, in guisa da rendere [nell'altrui opinione] impuro il mio tempio, e profanare il mio santo nome [v. qui sopra XVIII. 21]. (4) Se poi la gente del paese chiuderà gli occhi, quando colui darà della sua prole al Mòlech, per non farlo morire; (5) Mi volgerò io contro quell'uomo e contro il suo parentado, e farò andare estinti di mezzo al loro popolo lui, e tutt'i (suoi complici) traviati dietro di lui a fornicare dietro al Mòlech. (6) E se una per-

(ג) וְאֲנִי אֶתֶן אֶת פְּנֵי בְּאִישׁ הַהוּא: אֵת שֵׁם קִדְשִׁי, לְחַלֵּל אֶת־מִקְדָּשִׁי עַמּוֹ, כְּלוֹמַר לַעֲשׂוֹת שָׂמָא יֵשָׁר לוֹ זֶרַע וַיְהִי שֵׁם מִקְדָּשִׁי, כִּי זֶה הוּא הַכֹּהֵן. לַמֶּעַן שָׂמָא וְגו': כִּי בְּמִקְדָּשׁ ה' הָיוּ זֹבְחִים זֶרַע אֹר כֶּבֶשׂ אֹר עֵז, וּבְנֵי הַמֶּלֶךְ הָיוּ זֹבְחִים בְּכִי אֵלֶם, וְהָיוּ הוּא כְּאִילוֹ שֶׁלֶן ה' כְּבוֹד הוּא וְלִכְךָ זֹבְחוֹ עֲלוּ מִלֵּב וְדָם הַבְּהֵמוֹת, וּבְנֵי הַמֶּלֶךְ הָיוּ הַסֵּה וּבְכַבְדָּתָם כִּי שָׁם הָיוּ זֹבְחִים אֵלֶם (ד) עִם הָאָרֶץ: הָסֵה וְגו'

וּבְמִשׁוּרָה: (א) מֵאֲנִי צְדָק אֲבִנִי־צְדָק אֵיפֹת צְדָק וְהִין צְדָק יִהְיֶה לָכֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר־הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: (ב) וּשְׂמַרְתֶּם אֶת־כָּל־חֻקְתִּי וְאֶת־כָּל־מִשְׁפָּטֵי וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם אֲנִי יְהוָה: פ חמישי

כ

(א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: (ב) וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תֹּאמַר אִישׁ אִישׁ מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּמִן־הַגֵּר הַגֵּר בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִתֵּן מִזְרְעוֹ לַמֶּלֶךְ מוֹת יוֹמָת עִם הָאָרֶץ יִרְגְּמֵהוּ בְּאֵבֶן:

LEVITICO XIX-XX

sura di capacità. (36) Abbiate bilancie giuste, pesi giusti, efa giusta, ed hin giusto. Sono io, il Signore, Iddio vostro, che vi trassi dalla terra d'Egitto. (37) Osservate quindi tutt'i miei statuti e tutte le mie leggi, ed eseguitele. Sono io, il Signore [che ciò v'impongo].

XX

(1) Ed il Signore parlò a Mosè con dire: (2) Agli stessi figli d'Israel dirai: Chiunque dei figli d'Israel, e dei forestieri dimoranti in Israel, dia della propria prole al Mòlech, dev'esser fatto morire; la gente del paese deve lapidarlo.

אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אֶת־אִשְׁתּוֹ אֲבִיו עֲרוֹת אָבִיו גִּלְהָה
 מוֹת־יוֹמָתוֹ שְׁנֵיהֶם דְּמִיהֶם בָּם: (יב) וְאִישׁ
 אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אֶת־כַּלְתּוֹ מוֹת יוֹמָתוֹ שְׁנֵיהֶם
 תָּבַל עָשׂוֹ דְּמִיהֶם בָּם: (יג) וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב
 אֶת־זָכָר מִשְׁכַּבֵי אִשָּׁה תוֹעֵבָה עָשׂוֹ שְׁנֵיהֶם
 מוֹת יוֹמָתוֹ דְּמִיהֶם בָּם: (יד) וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח
 אֶת־אִשָּׁה וְאֶת־אִמָּהּ זָמָה הוּא בְּאִישׁ יִשְׂרָפּוּ
 אֹתוֹ וְאֶתְהֵן וְלֹא־תִהְיֶה זָמָה בְּתוֹכְכֶם: (טו)
 וְאִישׁ אֲשֶׁר יִתֵּן שְׂכָבְתוֹ בְּבַהֲמָה מוֹת יוֹמָת

LEVITICO XX

giaccia colla moglie di suo padre, egli ha scoperto le vergogne di suo padre: saran fatti morire amendue, la colpa della loro morte è in essi. (12) E quand'uno giaccia colla sua nuora, farannosi morire entrambi: hanno commesso una [turpe] mescolanza, la colpa della loro morte è in essi. (13) E quand'uno usi con un maschio il concubito di [uomo con] donna, hanno commessa amendue un'abbominazione: si faranno morire, la colpa della loro morte è in essi. (14) E quand'uno prenda una donna, e la madre di lei; è turpitudine: verranno abbruciati egli ed elleno, onde non siavi turpitudine tra di voi. (15) E quand'uno usi il suo concubito con una bestia, sarà fatto morire, e (anche) la bestia ucciderete.

הַיְדַעְנִים לְזִנָּת אַחֲרֵיהֶם וְנָתַתִּי אֶת־פְּנֵי בְנֵי־פֶשֶׁת
 הַהוּא וְהִכְרַתִּי אֹתוֹ מִקֶּרֶב עַמּוֹ: (טז) וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם
 וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: שְׁשִׁי
 (שְׁבִיעִי בַמְּחֻבָּר) (יז) וּשְׁמַרְתֶּם אֶת־חֻקְתִּי וְעַשִּׂיתֶם
 אֹתָם אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשְׁכֶם: (יח) כִּי־אִישׁ אִישׁ
 אֲשֶׁר יִקְלַל אֶת־אָבִיו וְאֶת־אִמּוֹ מוֹת יוֹמָת
 אָבִיו וְאִמּוֹ קָלָל דָּמִיו בּוֹ: (יט) וְאִישׁ אֲשֶׁר
 יִנְאַף אֶת־אִשְׁתּוֹ אִישׁ אֲשֶׁר יִנְאַף אֶת־אִשְׁתּוֹ
 רָעָהוּ מוֹת־יוֹמָת הַנְּאָף וְהַנְּאָפֶת: (כ) וְאִישׁ

LEVITICO XX

sona si volgerà agli Ovòt, o agl'Iddeonim, fornicando dietro a quelli; io mi volgerò contro quell'individuo, e lo farò andare estinto di mezzo al suo popolo. (7) Vi santificherete, e sarete santi, poichè io, il Signore, sono il vostro Iddio. (8) Osserverete i miei statuti, e gli eseguirete; io, il Signore, v'ho dichiarati santi [vi lessi, perchè siate tali]. (9) Quindi chiunque maledirà suo padre, o sua madre, sarà fatto morire: suo padre, o sua madre, maledisse, la colpa della sua morte è in lui. (10) E quand'uno commetta adulterio con donna maritata — commetta adulterio colla moglie del suo prossimo! — l'adultero e l'adultera saranno fatti morire. (11) E quand'uno

הַמְשַׁפֵּה וְכִמוֹ שְׁאוֹמֵר אֶת־כִּי וְנִנְעָלָתוֹ: (כ) דָּמִיו בּוֹ: מִה שְׂכַתּוֹב בְּרִ"שׁוֹ כִּמוֹ דָּמוֹ
 בְּכַפְּזוֹ טַעוֹת הוּא, וְכִ"ל כִּמוֹ דָּמוֹ בְּרִאשׁוֹ (יִשׁוּעַ ב' י"ט). אַחַר כַּוֵּשׁ שָׂמִים וְנִלְאֵתִי
 בַּת־כֶּךָ קִטְנֵן דְּפִסִּים אֲמַשְׁרַדְּסָה שְׁנַת בַּת־סִי כְּתוּב (כ"א בְּרִאשׁוֹ). (י"י) אֲשֶׁר יִנְאַף אֶת
 אִשְׁתּוֹ רָעָהוּ: כִּמוֹ אָבִיו וְאִמּוֹ קָלָל (כ"א בְּרִאשׁוֹ), כִּלּוּמֵי אִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה דָבָר כָּל כָּךְ רָע.

וְאֶת־הַבְּהֵמָה תִּהְרָגוּ: (טז) וְאִשָּׁה אֲשֶׁר תִּקְרַב
 אֶל־כָּל־בְּהֵמָה לְרִבְעָה אֹתָהּ וְהִרְגַתְּ אֹתָהּ
 הָאִשָּׁה וְאֶת־הַבְּהֵמָה מוֹת יוּמְתוּ דְמֵיהֶם
 בָּם: (יז) וְאִישׁ אֲשֶׁר־יִקַּח אֶת־אָחֳתוֹ בֶּת־אָבִיו
 אֹו בֶּת־אִמּוֹ וּרְאָה אֶת־עֲרוֹתָהּ וְהִיא תִּרְאֶה
 אֶת־עֲרוֹתָיו חֶסֶד הוּא וְנִכְרְתוּ לְעֵינָיו בְּנֵי עַמִּם
 עֲרוֹת אָחֳתוֹ גִּלָּה עֹנֵנו יִשָּׂא: (יח) וְאִישׁ אֲשֶׁר־

LEVITICO XX

(16) E quando una donna si accosti ad alcuna bestia, per far-
 sene coprire; ucciderai la donna e la bestia: debbono esser
 fatti morire, la colpa della loro morte è in essi. (17) E quan-
 d'uno prenda sua sorella, figlia di suo padre, o figlia di sua
 madre, e veda le vergogne di lei, ed ella veda le vergogne
 di lui [mentre dovevano avere in orrore una tale unione, e
 la fraterna intimità non doveva uscire dei giusti limiti]; ell' è
 cosa ignominiosa, e andranno estinti alla vista dei loro con-
 nazionali [cioè l'estinzione del loro nome non tarderà molto]:
 egli scoprì le vergogne di sua sorella! Egli ne porterà la
 pena. (18) E quand'uno giaccia con donna menstruata, e ne

(ט"ז) דְּמֵיהֶם בָּם: אומר כן גם על הבמה כאן ולא בפסוק שלמעלה,
 כי כאן הבמה היא הסועלת (ויקרא בארדו), ולפיכך למעלה הבדלים ואמר מות ימות
 ואת הבמה תהרגו, וכאן הזכירם ביקר והרגת את האשה ואת הבמה; הן אחת
 כי אין צבחה דעת טוב ורע, ולא יצדק לומר עליה דמיה בה, אבל התורה אמרה
 כן כדי שיתרשם יותר בלבבות בני אדם כי כל עושה מעשה כמעט יקבל עונשו.
 (י"ח) וראתה את ערותה וכו': שאפילו הראיה מוגנה בין את ואחות, ולפי שהם
 גדלים יחדו ולכן גם זה צדו זה צדו, לפיכך ראוי להחמיר בהם אפי' בראיה; ולפי
 שהם קשבו לעשות במתה, עכש אוחס שיכרתו לעיני בני עמם. דסדר הוא: וילשון כן

יִשְׁכַּב אֶת־אִשָּׁה דָּוָה וְגִלָּה אֶת־עֲרוֹתָהּ אֹתָהּ
 מִקְרָה הַעֲרָה וְהוּא גִלָּתָהּ אֶת־מִקְוֹר דְּמֵיהָ
 וְנִכְרְתוּ שְׁנֵיהֶם מִקְרַב עַמִּם: (יט) וְעֲרוֹת אָחוֹת
 אִמֶּךָ וְאָחוֹת אָבִיךָ לֹא תִגְלֶה כִּי אֶת־שְׂאֵרוֹ

LEVITICO XX

scopra le vergogne — egli ha denudato la fonte di lei, ed
 ella scoperse la propria fonte sanguinente! — andranno en-
 trambi estinti di mezzo al loro popolo. (19) E le vergogne
 della sorella di tua madre, o della sorella di tuo padre, non
 devi scoprire; poichè [chi ciò facesse] scoprirebbe la propria

יִשְׁכַּבְּ שׁוּמֵעַ, וכן בארדו, ע' רש"י (י"ט) וערות אחות אבך וגו': כרך עין גדול
 למה בפרשה זו שהיא פרשת עונשין בא פסוק זה לבדו דרך הזהרה (לא תגלה) ולא
 דרך עונש (ואיש אשר ישכב), ובכל המפרשים רש"י לבדו העיר על זה. גם ז"ע על
 חלק הסדר שבסדרו העריות בפרשת אחרי מות ובפרשה זו. גם השמעו כאן שתי
 אחיות, אולי מפני שהאחת מותרת בזויתת חברתה. ומה שרמז רש"י שזהו בשביל
 כבודו של יעקב הוא תכל ונבלי ולה, וכבר השיב עליו דון יצחק. ואמנם עונש לוקח
 אחות אביו או אחות אמו שאמר בו עונש ישאו ולא בירש עכש, אולי הוא כמו
 בפסוק שא"כ שאמר שטאם ישאו ערירים ימותו, ויהיה עונש אלו ואלו למות ערירים.
 גם ז"ע למה הקדים אחות אב, ולא אחות אב, ויוסף שתי באיני אומר כי להיות
 שהבן יא לו געגועין עם אמו יותר מאביו קרוב יותר שתשוק כפשו באחות אמו
 ולא באחות אביו. והנה ז"ל כי פסוק י"ט ב' וכו' א' המוכוון בהם ענין פרטי ומשוכה
 מועיין שאר העריות, כי כשהזכיר בפסוק י"ח שכינת הכנה, השלים ענין העריות
 שאדם דבק בהן למיזבון, ועכש בה להזהיר על מי שאין לו בנים ולוקח אשה להעמיד
 מוחנה בנים, על כן התחיל בלשון הזהרה ואמר לא תגלה, כלומר אל תחשוב כי
 מה שהוזהרתיך בפרשה שלמעלה אינו אלא צעושה למיזבון, ולא צמי שעושה להעמיד זרע
 ולהקים את שמו, כי היבוס להקים שם אחיו היה דבר כבוד, ואולי גם בשאר
 עריות היו לעמוס כבודם היתר כשהיתה הכוונה לשם שמים. והנה אשר אחות האם
 ואחות האב ואשת הדוד ואשת האב, ובכלן העונש הוא למות בלא בנים, חלק י"ח
 שהיתה כוונת הלוקח להעמיד זרע. והנה הלוקח אשה לשם בנים אין ספק שיכרת

הַעֲרָה עֹנֶם יִשְׂאוּ: (כ) וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אֶת-
 רֵדְתּוֹ עֲרוֹת רְדוֹ גְלָהּ הַטָּאִם יִשְׂאוּ עֲרִירִים
 יָמָתוֹ: (כא) וְאִישׁ אֲשֶׁר יִקַּח אֶת-אִשְׁתּוֹ אַחִיו
 נָבָה הוּא עֲרוֹת אַחִיו גְלָהּ עֲרִירִים יִהְיוּ:
 (כב) וּשְׂמֵרְתֶם אֶת-כָּל-חֻקֹּתַי וְאֶת-כָּל-מִשְׁפָּטַי
 וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא-תִקְיֹא אֶתְכֶם הָאָרֶץ אֲשֶׁר
 אֲנִי מֵבִיא אֶתְכֶם שָׁמָּה לְיִשְׁבֹת בָּהּ: שְׁבִיעַ

LEVITICO XX

carne, e [l'uomo e la donna] ne porterebbero la pena. (20) E quand'uno giaccia colla sua zia, egli scopre le vergogne di suo zio: porteranno la pena del loro peccato, morranno senza prole. (21) E quand'uno prenda la moglie di suo fratello, è azione obbrobriosa; egli ha scoperto le vergogne di suo fratello, saranno privi di prole. (22) Osserverete dunque tutt'i miei statuti e tutte le mie leggi, e gli eseguirete; altrimenti il paese, dov'io son per condurvi ad abitare, vi vomiterà.

אשה שכבר ילדה זרע, לפיכך לא הולך להזכיר כאן היתר היצום, כי היצום הוא כשאין עס זרע, ואם מת האב בלא בנים, מוכתמת גם אשת המת לא ילדה (וכבר אפשר שילדה לאיש אחר קודם שתכשא לזה, אבל הכתוב מדבר בהווה, שנישאת בתולה ולא חלומה), והאח הקי הוּבַקֵּשׁ אֵשֶׁה לְהַעֲמִיד תּוֹלְדוֹת לֹא יִבְתֵּר בְּחַלְמוֹת אַחִיו שׂוֹמֵת בְּלֹא בָנִים. וזה שאמרתי כי בכלן העונש הוא למות בלא בנים, הוא מפורש בשני מקראות שאחר זה אבל בפסוק זה (י"ט) לא כתפרש העונש, רק אחר עונש יסאה, ויחבן להחיות שהכונה כמו בשני המקראות שלאחריו שכתוב בהם קטאם ישאו ערירים ימותו, ערירים יהיו. וכל זה שכתבתי על הוקרא הזה ושנים שאחריו אינו אלא השערה בעלמא. (כא) נדה דוא: השכיבה הואת (כ"ט) לא האשה, כי היא לו לומר נדה היא לו, אבל נדה עס דבר על הפרקה כמו בגדת דותם.

וְלֹא תִלְכוּ בַחֲקֵת הַגּוֹי אֲשֶׁר-אֲנִי מִשְׁלַח
 מִפְּנֵיכֶם כִּי אֶתִּכַּל-אֱלֹהִים עֲשׂוּ וְאִקְיֹן בָּם:
 (כד) וְאָמַר לָכֶם אַתֶּם תִּירְשׁוּ אֶת-אֲדָמָתָם וְאֲנִי
 אֶתְנַנֶּה לָכֶם לרִשְׁתָּה אֹתָהּ אֶרֶץ זִבְתַּת חֶלֶב
 וּדְבַשׁ אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר-הִבְדַּלְתִּי
 אֶתְכֶם מִן-הָעַמִּים: מִפְּטוֹר (כה) וְהִבְדַּלְתֶּם בֵּין
 הַבְּהֵמָה הַטְּהוֹרָה לַטְּמֵאָה וּבֵין-הָעוֹף הַטָּמֵא
 לַטָּהוֹר וְלֹא-תִשְׁקְצוּ אֶת-נַפְשֵׁיכֶם בַּבְּהֵמָה
 וּבָעוֹף וּבְכָל אֲשֶׁר תִּרְמַשׁ הָאֲדָמָה אֲשֶׁר-
 הִבְדַּלְתִּי לָכֶם לַטְּמֵא: (כו) וְהִיִּיתֶם לִי קְדוֹשִׁים
 כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יְהוָה וְאֶבְדַּל אֶתְכֶם מִן-הָעַמִּים

LEVITICO XX

(23) E non seguite gli statuti della nazione ch'io son per discacciare dal vostro cospetto; poichè coloro hanno fatte tutte queste cose e mi divennero intollerabili. (24) E quindi dissi a voi: Voi possederete la loro terra, ed io ve la darò da possedere; (la quale è una) terra che scorre latte e miele. Sono io, il Signore, Iddio vostro, che v'ho distinti dagli altri popoli. (25) E voi distinguerete le bestie pure dalle impure, ed il volatile puro dall'impuro; e non renderete abborrevoli voi stessi per [cioè mangiando] quelle bestie e quei volatili, o qualsiasi animale strisciante sulla terra, che ho a voi contrassegnati da tenersi per impuri. (26) E voi mi sarete santi, poichè io son io, il Signore; e vi trascelsi dagli altri popoli, per-

לְהִיֹּת לִי: (כ) וְאִישׁ אִוְ-אִשָּׁה כִּי־יְהִיָּה בָהֶם
אוֹב אוֹ יִדְעֵנִי מוֹת יוֹמָתוֹ בְּאֶבֶן יִרְגְּמוּ אֹתָם
דְּמֵיהֶם בָּם: פ פ פ

כא

לֹא (א) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מִשֶּׁה אָמַר אֶל־
הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ
לֹא־יִטְמָא בְּעַמּוּיוֹ: (ב) כִּי אִם־לְשֹׂאֲרוֹ הַקָּרֵב
אֵלָיו לְאִמּוֹ וּלְאָבִיו וּלְבָנוֹ וּלְבִתּוֹ וּלְאֶחָיו:

LEVITICO XX-XXI

che siate miei. (27) E uomo, o donna, che abbia in sè [cioè pretenda avere] Ov, o Iddeoni, si faranno morire, saranno lapidati, la colpa della loro morte è in essi.

XXI

(1) Il Signore disse a Mosè: Di quanto segue ai sacerdoti figli d'Aronne: Non deve rendersi impuro per alcun morto, nessuno del suo ceto [cioè nessuno che sia della discendenza d'Aronne, ha da toccare un morto, nè stare in casa, ove sia un morto]. (2) Tranne per chi è sua carne [suo stretto congiunto, e suol vivere] vicino a lui: per sua madre (cioè), e per suo padre, (א) לנפש לא יטמא בעמיו: איש נעם הכהנים לא יטמא לנפש אדם, כוון

וּלְאֶחָתוֹ הַבְּתוּלָה הַקְּרוּבָה אֵלָיו אֲשֶׁר
לֹא־הָיְתָה לְאִישׁ לָהּ יִטְמָא: (ה) לֹא יִטְמָא
בְּעַל בְּעַמּוּיוֹ לְהַחֲלוֹ: (ו) לֹא־יִקְרַחַּהּ קְרַחַּהּ
בְּרֹאשִׁים וּפְאֵת זָקָנָם לֹא יִגְלַחוּ וּבְכַשְׂרָם לֹא
יִשְׂרְטוּ שְׂרָטָת: (ז) קְדָשִׁים יְהִיוּ לֵאלֹהֵיהֶם
וְלֹא יַחֲלִלוּ שֵׁם אֱלֹהֵיהֶם כִּי אֶת־אִשִּׁי יְהוָה
לָחֵם אֱלֹהֵיהֶם הֵם מִקְרִיבָם וְהִיוּ קְדָשִׁים: (ח)

LEVITICO XXI

e per suo figlio, e per sua figlia, e per suo fratello. (3) Come pure per sua sorella vergine, vicina a lui [vivente nella casa paterna], non passata a marito; per quella si renderà impuro. (4) Non deve (però mai) rendersi impuro il capo del suo ceto [vedi v. 10], locchè lo profanerebbe. (5) Non si faranno [i sacerdoti] pelamento nel capo [non debbono strapparsi i capelli per la morte di chicchessia], nè si raderanno l'estremità della barba, nè si faranno alcuna incisione nel corpo. (6) Santi essere debbono al loro Dio, onde non disonorare il nome del loro Dio; perocchè essi presentano i sacrifici da ardersi al Signore, il pane dell'Iddio loro, e debbono quindi esser santi. (7) Non prenderanno donna (stata già) meretrice, o viziata,

נְתוּמָה מֵעַמּוּיוֹ יִקַּח אִשָּׁה (רש"י) כִּי לִפִּי הַפֶּשַׁע נִרְדָּף שְׂתֵמִיהַ כְּהֵנָּה. (ג) אֲשֶׁר לֹא
דִּירָחַהּ לְאִישׁ: שֵׁם הָיָה צְעוּלָה מִכְתוּמָא יֵשׁ לֹא בָנִים וְהֵם יַעֲסֻקוּ בְּקִנְיָנָהּ, וְהַתּוֹרָה
לֹא דָרְשָׁה אֵלָּא צְהוּוּסָה, כִּי רַוב הַנְּעוּלוֹת יֵשׁ לָהֶן בָּנִים; וְאִם אֵין לָהּ בָּנִים אֲוִלֵי יַעֲמוּד
לָהּ נְעֻלָּה כּוּמָת מוֹטָה, אוֹ יִשְׁכּוּר קוֹנֵינִים. (ד) בְּעַל בְּעַמּוּיוֹ: הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל (אֲנִקְלוּם
וּרְכִ"ה). (ז) חֲלָלָהּ: לְדַעַת רַש"י צַע שְׂאִינָה מִסּוֹרְסָמַת כּוֹזָנָה, וּלְדַעַת אֲחֵרֵי חֲזוֹן
(*) יִקְרְבוּ קָרִי.